

Το αναρχικό κίνημα στην Ιαπωνία - Οι μάρτυρες του Τόκιο, Ba Jin

Ένα μικρό άρθρο γραμμένο αρχικά στον γαλλικό Τύπο από τον κινέζο αναρχικό Li Pei-Kan (γνωστός γενικά στις αγγλόφωνες χώρες ως Ba Jin) που εξιστορεί παθιασμένα την ακροδεξιά καμπάνια τρομοκράτησης των αναρχικών, κομμουνιστών, σοσιαλιστών και Κορεατών στην Ιαπωνία, στον απόηχο του μεγάλου σεισμού το 1923 και την επακόλουθη αντίδραση μερικών αναρχικών οι οποίοι αναζήτησαν την εκδίκηση για τις δολοφονίες συντρόφων τους.

Στις 20 Φεβρουαρίου του 1928, ο Ιάπωνας σύντροφος Wada Kyutaro πεθαίνει στις φυλακές της Akita, της πιο παγωμένης περιοχής στην βόρεια Ιαπωνία. Τα νέα του θανάτου του ήταν ένα σκληρό χτύπημα για μένα. Για πολύ καιρό έγραφα άρθρα στον κινεζικό Τύπο σχετικά με τα γεγονότα που οδήγησαν στην καταδίκη του Wada και στον μαρτυρικό θάνατο του Furuta Daijiro. Ο Wada είναι ένα καινούριο όνομα για την Ευρώπη, αλλά στις καρδιές των γιαπωνέζων εργατών η θύμησή του θα διαρκέσει για πολύ καιρό, το ίδιο και με τον Furuta και πολλούς άλλους μάρτυρες, για τους οποίους θα πούμε ότι, λόγω των αναμνήσεων της ζωής που αφήσανε πίσω τους, δεν έχουν πεθάνει. Η ζωή τους, οι αγώνες τους, ο μαρτυρικός τους θάνατος, απεικονίζουν μια τραγωδία που μόνο η πένα του Σαίξπηρ θα μπορούσε να αποδώσει την αξιοπρέπεια που της αξίζει. Αναλαμβάνω μια σύντομη σύνοψη γι' αυτή την υπόθεση, την γράφω με αίμα και δάκρυα, έτσι ώστε οι Ευρωπαίοι να γνωρίσουν ότι στις χώρες της μυστήριας Ανατολής, υπήρχαν και ακόμα υπάρχουν άνθρωποι που πέθαναν και πεθαίνουν για το θρίαμβο της Αναρχίας.

Η Σφαγή

Την 1 Σεπτεμβρίου του 1923 η Ιαπωνία χτυπήθηκε από τρομερούς σεισμούς. Ταυτόχρονα στο Τόκιο ξέσπασε μεγάλη φωτιά σε όλη την πόλη. Το σοκ από την κακοτυχία που τραυμάτισε σοβαρά τη χώρα έδωσε στην κυβέρνηση την ιδέα να την χρησιμοποιήσει ως πρόσχημα για να τσακίσει τα ανατρεπτικά κινήματα, από την κορεάτικη αντιπολίτευση μέχρι και τους αναρχικούς. Μετά την φριχτή καταστροφή, ανάμεσα στους επιζήσαντες πρόσφυγες διαδόθηκαν φήμες από την φοβισμένη αστική τάξη που έλεγαν ότι “οι σοσιαλιστές και οι κορεάτες βάζουνε βόμβες”, “καίνε σπίτια”, “ρίχνουνε δηλητήριο στα πηγάδια και στα τρόφιμα”. Αυτές οι φήμες πέσανε σε γόνιμο έδαφος: η ανάστατη αστική τάξη έλαβε αμυντικά μέτρα στις γειτονιές της: κοινοβουλευτικές οργανώσεις όπως η “Νέα Κοινωνία” και ο “Σύλλογος Παλαίμαχων Στρατιωτών” κινητοποιήθηκαν γρήγορα. Όλα τα μέλη αυτών των στρατιωτικών μονάδων λευκής φρουράς εξοπλίστηκαν με μακριά σπαθιά, πιστόλια και λόγχες από μπαμπού. Ο στόχος τους ήταν οι κορεάτες, οι σοσιαλιστές και οι ελευθεριακοί.

Η πρώτη νίκη των στρατιωτικών ορδών ήταν η καταστροφή πολλών σπιτιών των επαναστατών, οι συλλήψεις πολλών συντρόφων καθώς και οι βασανισμοί που ακολούθησαν.

Στις 3 Σεπτεμβρίου, ο σύντροφος Hirasana, 37 χρονών, γραμματέας του συλλόγου των εργατών, “Yun Rodo Kumial”, συνελήφθη μαζί με άλλους 10 συντρόφους. Μεταφέρθηκαν κρυφά στο αστυνομικό τμήμα του Kameido όπου και δολοφονήθηκαν με ξιφολόγχες. Τα σώματά τους κάηκαν μαζί με αυτά των δεκάδων δολοφονημένων κορεατών. Οι σύντροφοί μας πέθαναν φωνάζοντας “Ζήτω το Προλεταριάτο!”. Σε κάθε αστυνομικό τμήμα οι σύντροφοί μας δέχτηκαν βίαιη μεταχείριση και κατέληξαν τραυματισμένοι. Η αστυνομία χρησιμοποίησε συχνά τα σώματα των θυμάτων σαν αντικείμενα τα οποία πετούσε στους άλλους φυλακισμένους, ή τους βάραιγε μέχρι να χάσουν τις αισθήσεις τους. Αρκετοί βίωσαν τον συγκεκριμένο βασανισμό ξανά και ξανά. Έτσι, [τον R. Takeshi?] τον βύθισαν σε βόθρο ,με τα χέρια δεμένα πίσω στην πλάτη, προτού τον φυλακίσουν. Στις 16 Σεπτεμβρίου,

ο σύντροφος Osugi Sakae, 32 χρονών, εκδότης της μηνιαίας αναρχικής εφημερίδας Rodo Undo, η σύντροφός του Ito Noe, 29 χρονών, γνωστή φυσιογνομία στο ιαπωνικό αναρχικό κίνημα, καθώς και ο Tachibana Munekazu, ένα εφτάχρονο αγόρι, ανιψιός του Osugi, μεταφέρθηκαν με αυτοκίνητο στα κεντρικά κτίρια των ειδικών ομάδων της αστυνομίας και στραγγαλίστηκαν από τον αρχηγό της αστυνομίας Amakasu Masahiko, τον υφιστάμενό του Mori και από δύο δεκανείς: τον Kamoshida και τον Houda. Γύμνωσαν τα πτώματα και τα πέταξαν σε ένα πηγάδι, ενώ έκαψαν τα σχοινιά με τα οποία έπνιξαν τα θύματα ώστε να εξαφανίσουν όλα τα στοιχεία. Στις 20 Σεπτεμβρίου ωστόσο το έγκλημα ανακαλύφθηκε και ο Amakasu τελικά συνελήφθη, οι άλλοι αστυνομικοί αφέθηκαν ελεύθεροι χωρίς καμία κατηγορία ενώ ήταν πασιφανές ότι συμμετείχαν στο μακελειό, και η κυβέρνηση δεν είπε ποτέ στον κόσμο το λόγο για τον οποίο ελευθερώθηκαν. Η δολοφονία του Osugi φυσικά ξεσήκωσε λαϊκή αγανάκτηση ενάντια στην κυβέρνηση, αλλά αυτή η αγανάκτηση ήταν ανίκανη να βάλει ένα τέλος στην γενική σφαγή των Κορεατών και σοσιαλιστών. Μεγάλος αριθμός συντρόφων μας πέθαναν μαζί με τον Osugi και αρκετές χιλιάδες Κορεατών - ούτε καν οι Κινέζοι δεν αποτέλεσαν εξαίρεση.

Μετά την Σφαγή

Η κυρίαρχη τάξη είχε από καιρό προετοιμαστεί για την σφαγή στο Τόκιο. Ο Wada εξέφρασε την αλήθεια στο άρθρο του στην Rodo Undo, τρεις μήνες μετά το θάνατο του Osugi:

“Οι αρχές προσπαθούν να μας κάνουν να πιστέψουμε ότι η δολοφονία του Osugi θα πρέπει να αποδοθεί στην προσωπική πρωτοβουλία του διοικητή της αστυνομίας, Amakasu, και των συνεργατών του. Αυτό είναι είναι χυδαίο ψέμα. Η αλήθεια είναι ότι όλοι γνώριζαν πως οι στρατιωτικοί για αρκετά χρόνια έτρεφαν την επιθυμία να αρπάξουν την πρώτη βολική ευκαιρία για να κόψουν τον λαιμό όλων των επαναστατών, και ότι την ίδια χρονική περίοδο οι ηγέτες του στρατού, στις εκθέσεις του στρατού, προκήρυσσαν ότι: 'το κράτος προσδοκά να κηρύξει πόλεμο στους σοσιαλιστές στο άμεσο μέλλον'...Βασιζόμενοι στα προηγούμενα γεγονότα μπορούμε να συμπεράνουμε με ισχυρή βεβαιότητα ότι οι μαζικές δολοφονίες δεν έγιναν από προσωπική πρωτοβουλία κάποιων ατόμων, αλλά ήταν έργο της κυβέρνησης που υπέκυψε στην επίμονη πίεση του στρατού. Κατά την διάρκεια της δίκης, ο Amakasu, ο δολοφόνος του Osugi, φάνηκε να περιφρονείται από την αστική τάξη. Αργότερα επιδίωξαν να τον απεικονίσουν ως έναν ένθερμο πατριώτη με μια φλογερή ιδιοσυγκρασία.”

Ο Amakasu ομολόγησε με υπεροψία τις δολοφονίες στο όνομα του ειλικρινή πατριωτισμού, ωθούμενος από τις προσωπικές του πεποιθήσεις, κάτι για το οποίο κανείς δεν πίστεψε. Όλη η δίκη ήταν μια φάρσα. Ο Amakasu καταδικάστηκε σε 10 χρόνια φυλάκισης, αλλά στις 27 Ιανουαρίου της επόμενης χρονιάς η ποινή του έπεσε στα 3 χρόνια. Αφέθηκε κρυφά ελεύθερος πριν ακόμα συμπληρώσει ένα χρόνο από την ποινή του. Άλλο ένα παράδειγμα της θλιβερής αστικής δικαιοσύνης. Αλλά αυτό δεν μπορούσε να υποφερθεί με την σιωπή. Σε όλη αυτή την περίοδο εμφανίστηκαν εκδικητές: φίλοι που ήταν προετοιμασμένοι να ζητήσουν πίσω το αίμα του χαμένου συντρόφου τους, να απορρίψουν την “δικαιοσύνη” και να ξεσηκώσουν τους ανθρώπους: τους αναρχικούς.

Οι εκδικητές

Ανάμεσα στους φίλους και τους συντρόφους του Osugi υπήρξαν ο Wada, Furuta, Muraki, Kurachi και ο Aratani, οι οποίοι αποφάσισαν να αναλάβουν την εκδίκηση για την δολοφονία του Osugi σκοτώνοντας τον στρατηγό Fukuda, ο οποίος ήταν ο διοικητής των στρατευμάτων

που επιτέθηκαν στις σοσιαλιστικές ομάδες, καθώς και αυτών που ανέλαβαν την σφαγή των Κινέζων στην Jinan. Σχεδίασαν την επίθεση σε ένα μικρό προάστιο του Τόκιο, σε ένα σπίτι, και έθεσαν ως ημερομηνία επίθεσης την 16η Σεπτεμβρίου, πρώτη επέτειο από τη δολοφονία του Osugi και της οικογένειάς του. Ο Kurachi πήρε το δυναμίτη και ο Aratani κατασκεύασε την βόμβα.

Θα περιγράψω εν συντομία την ζωή αυτών των 5 συντρόφων: Ο Furuta υπήρξε ένας γενναίος μαχητής του ιδανικού της αναρχίας και ήταν μόλις 25 χρονών. Για αρκετά χρόνια υπήρξε ο εκδότης της αναρχικής εφημερίδας Ο Αγρότης (The Peasant). Μαζί με άλλους συντρόφους ίδρυσε, στην μεγάλη βιομηχανική πόλη της Osaka, την ομάδα “Guillotine”. Ένα χρόνο πριν την σύλληψή του είχε σχεδιάσει, μαζί με τον σύντροφο Nakahama και άλλα μέλη της ομάδας, να καταστρέψουν μια τράπεζα στην Osaka. Στην επίθεση ο τραπεζίτης σκοτώθηκε. Ο Nakahama και ο Uchida, οι αδερφοί Kamisaki και μερικά άλλα άτομα συνελήφθησαν και κρατήθηκαν στις φυλακές της Osaka. Ο Furuta προερχόταν από μια πλούσια οικογένεια. Ενώ ο Wada μεγάλωσε στην φτώχεια. Από μικρή ηλικία έπρεπε να δουλεύει για την επιβίωση του. Υπήρξε μεταλλευτής και δούλεψε επίσης αρκετές φορές στους σιδηρόδρομους. Αυτοδίδακτος, υπήρξε σοσιαλιστής από τα 16 του χρόνια. Σύντομα μετά απ' αυτό ανακάλυψε το πεδίο μάχης του στον αναρχισμό. Ήταν εκπληκτικό υπόδειγμα αγωνιστή, εμπνευσμένος από έναν μοναδικό ενθουσιασμό. Εργάστηκε δίπλα στον Osugi και στους υπόλοιπους για την μεγάλη υπόθεση της απελευθέρωσης των εκμεταλλευομένων. Ήταν αφοσιωμένος στο διάβασμα και έγραψε πολλά ποιήματα. Ο Muraki ήταν ένας βετεράνος αναρχικός και ο πιο στενός φίλος του Osugi. Ήταν φιλικός και ευγενικός. Υπέφερε καιρό από μια διαταραχή στον πνεύμονα. Ο Kurachi, όπως και ο Wada, ήταν γιος φτωχής οικογένειας. Επιδέξιος στην υφαντουργία, ίδρυσε την συνδικαλιστική οργάνωση στο εργοστάσιο που εργαζόταν. Ο Aratani επίσης γεννήθηκε στην φτώχεια. Υπήρξε μεταλλουργός από μικρό παιδί και ποτέ δεν πήγε στο σχολείο. Οι εμπειρίες της ζωής τον οδήγησαν στον αναρχισμό, καθώς είδε ότι ήταν ο μοναδικός τρόπος για την κατάργηση της αδικίας και της ανομίας στη σύγχρονη κοινωνία, της οποίας υπήρξε θύμα όπως και πολλοί άλλοι.

Η απόπειρα δολοφονίας του Fukuda

Η μέρα της κρίσης έφτασε τελικά, παρόλο που δεν ήταν η 16η Σεπτεμβρίου αλλά η πρώτη του ίδιου μήνα, το 1924. Την πρώτη του Σεπτεμβρη επρόκειτο να διεξαχθεί μια τελετή σε προάστιο του Τόκιο, για να τιμήσουν το μεγάλο σεισμό, και ο στρατηγός Fukuda ήταν προγραμματισμένο να απευθύνει πρώτος το λόγο στο κοινό. Στις 6μ.μ το αυτοκίνητο του στρατηγού έφτασε στο χώρο της τελετής, ο Fukuda βγήκε από το αυτοκίνητο και προχώρησε με τα πόδια προς το χολ της σύσκεψης. Ένας άνδρας τον ακολούθησε και τον πυροβόλησε με μια σφαίρα από περίστροφο, τραυματίζοντάς τον ελαφρά. Προσπάθησε να πυροβολήσει ξανά αλλά δεν είχε αρκετό χρόνο καθώς τον γράπωσαν οι σωματοφύλακες του Fukuda. Ο άνδρας αυτός ήταν ο Wada. Τον μετέφεραν στο αστυνομικό τμήμα όπου και δήλωσε ότι έδρασε με δική του πρωτοβουλία, καθώς ήταν πεπεισμένος ότι ο Amakasu δολοφόνησε τον Osugi κάτω από τις διαταγές του Fukuda, έτσι αποφάσισε να τον σκοτώσει για να εκδικηθεί για τον σύντρόφό του. Μετά την σύλληψή του η αστυνομία εισέβαλε στα σπίτια πολλών συντρόφων και τους υπέβαλλε σε χρονικά μεγάλες ανακρίσεις. Πέντε μέρες αργότερα το σπίτι του Fukuda καταστράφηκε από βόμβα, αλλά ο ίδιος δεν βρισκόταν στο σπίτι. Ο Furuta και οι σύντροφοί του έβαλαν και άλλες βόμβες, αλλά δυστυχώς χωρίς καμία επιπλέον επιτυχία.

Η σύλληψη των εκδικητών

Την νύχτα της 13ης Σεπτεμβρίου η αστυνομία συλλαμβάνει στα σπίτια τους, τα οποία είχαν

περικυκλωθεί από ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις, τον Furuta και τον Muraki. Στο σπίτι του Furuta ένας αστυνομικός χτύπησε την πόρτα λέγοντας ότι έχει ένα τηλεγράφημα να παραδώσει. Ο Furuta άνοιξε την πόρτα και ο αστυνομικός τον άρπαξε και εισέβαλε στο σπίτι του. Ο Muraki, από την μεριά του, προσπάθησε να βάλει φωτιά στο σπίτι του, αλλά δεν είχε αρκετό χρόνο γι'αυτό. Ο Kurachi και ο Maratani είχαν πάει με βόμβες στην φυλακή για να απελευθερώσουν τον σύντροφό τους Tetsu και του υπόλοιπους. Η αστυνομία ωστόσο, που είχε ακούσει φήμες σχετικά με το σχέδιο τους, κατάφερε να τους συλλάβει πριν το εκτελέσουν.

Η δίκη: μια Φάρσα

Η δίκη διήρκεσε λίγες μέρες, από τις 21 έως 23 Ιουλίου, και τις 15 Αυγούστου. Ο Muraki ήταν τότε ήδη νεκρός. Η άμεση αιτία για τον θάνατό του ήταν η φυματίωση, αλλά οι τρομακτικές συνθήκες στην φυλακή είχαν επιταχύνει την πρόοδο της ασθένειας. Υπήρξε ένας άνθρωπος, που παρόλο την σοβαρή ασθένειά του, πολέμησε με αποφασιστικότητα για την αναρχία. Την τρίτη μέρα της δίκης ο δημόσιος κατηγορος ζητά την θανατική ποινή για τον Furuta, τον Wada και Kurachi, και δέκα χρόνια φυλάκιση για τον Aratani. Σε κάποιο σημείο της δίκης, και ενώ αυτή εξελισσόταν, ο Furuta φώναξε “ Αυτή η δίκη είναι μια φάρσα!”. Και είχε δίκιο. Ήμουν το ίδιο πεπεισμένος ότι ήταν φάρσα. Το χειρότερο πράγμα με αυτό είναι ότι μόνο αυτοί που το ζούνε μπορούν να το καταλάβουνε.

Η καταδίκη

Όπως οι μάρτυρες του Σικάγου, οι Ασιάτες σύντροφοί μας κρίθηκαν ένοχοι μετά από μια γελοία φάρσα ολίγων ημερών στο δικαστήριο. Η τωρινή κυβέρνηση της Ιαπωνίας είναι παντοδύναμη: δολοφονεί του αγωνιστές μας τον έναν μετά τον άλλον. Η δικαιοσύνη; Ένα αστείο. Η ανθρωπιά; Δεν υπάρχει. Οι νόμοι εξελίσσονται και ελέγχονται από τους εξουσιαστές: είναι το όργανο που χρησιμοποιούν για να δολοφονήσουν τους στρατιώτες της ελευθερίας. Οι κατηγορούμενοι καταδικάστηκαν στις 10 Σεπτεμβρίου. Ο Furuta, ο οποίος κατασκεύασε τις βόμβες και σκότωσε έναν τραπεζίτη στην Osaka, καταδικάστηκε σε θάνατο. Ο Wada, ο οποίος προσπάθησε να σκοτώσει τον στρατηγό Fukuda, καταδικάστηκε σε ισόβια φυλάκιση. Ο Kurachi, ο οποίος είχε εφοδιαστεί με δυναμίτη από τα ορυχεία, για να το παραδώσει στον Furuta, καταδικάστηκε σε 12 χρόνια φυλάκιση.

Ο Aratani, ο οποίος είχε βοηθήσει στην παράδοση των εκρηκτικών, καταδικάστηκε σε 5 χρόνια φυλάκισης. Την ημέρα της καταδίκης, με το πρόσχημα ότι το προεδρείο του δικαστηρίου είχε λάβει ανώνυμες απειλές, διάφοροι σύντροφοι συνελήφθησαν.

Θέλω να πεθάνω

Με το άκουσμα της δικαστικής ποινής ο Furuta και Wada δήλωσαν ότι δεν θα κάνουν έφεση. Ο Wada είπε: “Θέλω να πεθάνω – Δεν θέλω να προκαλέσω οίκτο ή να ζητήσω ελαφρύτερη ποινή. Νιώθω μόνο φοβερή θλίψη το να μην μοιραστώ την ίδια μοίρα με τον Furuta”. Σκεφτόταν, χωρίς αμφιβολία, τα λόγια που είπε ο μάρτυρας από το Σικάγο, Neebe, προς τους δικαστές του: “Θεωρώ ότι είναι πιο έντιμο να πεθαίνεις ξαφνικά από το να αργοπεθαίνεις βασανιζόμενος”. Στις 4 Αυγούστου ο Wada έγραψε την τελευταία του δήλωση καθώς και επιθυμία, στην οποία έλεγε: “Αν καταδικαστώ σε θάνατο και εκτελεστώ, σκορπίστε τις στάχτες μου ως λίπασμα σε ένα παρτέρι, και για νεκρώσιμη τελετή πηγαίνετε για πικνίκ.” Στις 14 Σεπτεμβρίου ο Furuta έγραψε στους συντρόφους του τα παρακάτω: “Ο δικηγόρος Fuse Tatsuji με έχει ενημερώσει ότι δεν αποδοκιμάζετε την στάση μας, επειδή συμφωνείτε με

την απόφασή μας να μην κάνουμε έφεση για τις ποινές. Αυτό μας έδωσε χαρά και γι'αυτό σας είμαστε για πάντα ευγνώμονες.”

Στις 20 Σεπτεμβρίου, ο Wada μεταφέρθηκε στις φυλακές της Akita για να εκτελέσει την ισόβια ποινή του. Οι σύντροφοι Furukana και Ikeda καταδικάστηκαν σε 6 μήνες φυλάκιση για απειλές ενάντια στο δικαστικό προεδρείο και τον στρατηγό Fukuda. Ο Furuta είχε σταθερά δίκιο έως το τέλος. Πέθανε στις 15 Οκτωβρίου στο ικρίωμα του Ichigaya. Εκείνο το απόγευμα ο αδερφός του και κάποιοι σύντροφοί του πήγαν να πάρουν πίσω το σώμα του Furuta. Ένας απ' αυτούς έγραψε: *“Επικρατούσε σκοτάδι όταν μπήκαμε στα κτίρια των φυλακών. Ο φύλακας προχώρησε μπροστά από μας με ένα φανάρι στο χέρι και εμείς τον ακολουθήσαμε για πολύ ώρα κατά μήκος του παλιού τοίχους. Στο επισκεπτήριο συναντήσαμε τον δικό μας Furuta, χαμογελαστό, αλλά το σώμα του ήταν παγωμένο. Μπορούσαμε να διακρίνουμε στο λαιμό του σημάδι από το σχοινί. Λίγο αργότερα φέραμε μέσα το φέρετρο. Όπως βάζαμε το δύσκαμπτο πτώμα του στο φέρετρο, το κεφάλι του κρέμασε. Έμοιαζε λες και κοιμόταν. Σε συμφωνία με την επιθυμία του πατέρα του, μεταφέραμε το φέρετρό του στο μέρος που αγάπησε πιο πολύ στη ζωή του: στο προάστιο Lasugawa (Tokyo), στο σπίτι του δικηγόρου Fuse Tatsuji.”* Στις 10μ.μ. σύντροφοι μαζεύτηκαν γύρω από το φέρετρό του και διάβασαν το τελευταίο του γράμμα: *“Αγαπημένοι σύντροφοι! Θα πεθάνω. Σας εύχομαι υγεία και δύναμη. 15 Οκτωβρίου, 8:25μ.μ. Furuta Daijiro.”* Έγραψε αυτές τις λέξεις 5 λεπτά πριν πεθάνει. Ανέβηκε στο ικρίωμα κρατώντας στο ένα χέρι την φωτογραφία του σκύλου και της γάτας του και στο άλλο ένα φύλλο δέντρου, το οποίο του στάλθηκε από το μεγαλύτερο αδερφό του. Ακόμα και στο φέρετρό του η καρδιά του ανήκε στους ζωντανούς και στα πράγματα που αγάπησε περισσότερο.

Ένας γαλήνιος θάνατος

Ο Furuta περίμενε να πεθάνει στην φυλακή της Ichigaya. *“Όλα φτάνουν σ' ένα τέλος. Η συνείδησή μου δεν με ενοχλεί. Είμαι σε ηρεμία.”* είπε, μιμούμενος τα λόγια του Fageshi [;], του γνωστού Ιάπωνα σοσιαλιστή συγγραφέα, στενού φίλου του Furuta: *“Σε αυτές τις συνθήκες, παράλο τον πόνο και την οργή, μπορώ υπομονετικά και ήρεμα να περιμένω το τσίμπημα του θανάτου.”* Με αυτό τον τρόπο πέθανε ένας αναρχικός.

Ο θάνατος του Tetsu

Στις 6 Μαρτίου του 1926 η δίκη της ομάδας από την Osaka, “Guillotine” , έφτασε στο τέλος της. Ο Tetsu Nakahama καταδικάστηκε σε θάνατο. Ο Momishi και ο Kanaka σε ισόβια κάθειρξη. Ο Uchida και άλλοι 3 σύντροφοι σε 15 χρόνια φυλάκιση. Ο Zamako σε 8 χρόνια και ο Ito με τον Ueno σε 3 χρόνια. Η εκτέλεση του ποιητή Nakahama στην αγχόνη, έγινε μυστικά στις 15 Απριλίου στην φυλακή της Osaka. Τα έργα του, ωστόσο, το “Μαύρο Ψωμί” και το καταπληκτικό ποίημα “Θρήνος για τον αργοπορημένο μου σύντροφο Furuta”, το οποίο με συγκίνησε μέχρι δακρύων, και τα άλλα του ποιήματα δεν μπορούν να συγκριθούν με το βιβλίο του Wada: Από την Φυλακή.

Η υπόθεση του Boku

Πριν από τον μαρτυρικό θάνατο του Tetsu, οι σύντροφοι Boku Retsu (γνωστός ως Pak Yol – Σημείωση από την ισπανική έκδοση) και η Fumi Kaneko είχαν καταδικαστεί σε θάνατο. Η λεγόμενη “Υπόθεση Boku” περιλαμβάνει τα παρακάτω: πριν κάμποσο καιρό, συνελήφθησαν κάποιοι γενναίοι αναρχικοί από την Κορέα – ο Boku Retsu, ο Kiu Shau-Kan και άλλοι, μαζί με την γιαπωνέζα συντρόφισσα Fumi Kaneko - με την κατηγορία της συνωμοσίας ενάντια στην ζωή του αυτοκράτορα. Η υπόθεση θα μπορούσε επίσης να

ονομαστεί ως “Η Κορεάτικη Συνωμοσία”.

Οι εντολές εκδόθηκαν από την κυβέρνηση που έψαχνε μια αφορμή για να προκαλέσει τις εξαγριωμένες συμμορίες, τους στρατιώτες και την αστυνομία, να τρομοκρατήσουν με τον χειρότερο δυνατό τρόπο που μπορεί να φανταστεί κάποιος τους χιλιάδες Κορεάτες, Κινέζους και επαναστάτες. Η προπαγάνδα και η προβοκάτσια στην γενοκτονία ήταν δουλειά υψηλών στην ιεραρχία προσώπων της κυβέρνησης και του στρατού, κατά την διάρκεια του μεγάλου σεισμού. “Φυλαχτείτε” έλεγαν, “οι Κορεάτες, οι επαναστάτες και οι Κινέζοι πρόκειται να μας επιτεθούν. Άνδρες: οπλιστείτε! Γυναίκες και παιδιά: τραπέιτε σε φυγή!” Στις 25 Μαρτίου του 1926 ο Βoku και η σύντροφος του Kaneko καταδικάστηκαν σε θάνατο επειδή “συνωμότησαν να δολοφονήσουν τον Πρίγκηπα”. Η κατηγορία ήταν χωρίς καμία αμφιβολία εσφαλμένη. Η στάση και τον δύο πριν το δικαστήριο χαρακτηρίστηκε από αυτοέλεγχο και ηρεμία. Όταν τον ρώτησαν να πει το όνομα του, ο Βoku αποκρίθηκε: “Δεν έχω όνομα!”. Στην ερώτηση για το που γεννήθηκε απάντησε: “Στον κόσμο!” Ενώ όταν ρωτήθηκε από που κατάγεται η οικογένεια του απάντησε: “Από τους προλεταρίους!” Γνώριζαν ότι θα καταδικαστούν σε θάνατο' και όταν τους διάβασαν την απόφαση, χαμογέλασαν και φίλησαν ο ένας τον άλλον. “Ζήτω η Αναρχία!”, φώναξε η Kaneko. Το ακροατήριο ήταν βαθιά συγκινημένο. Δάκρυα κύλισαν από πολλά μάτια.

Η κυβέρνηση δεν τόλμησε να τους εκτελέσει και η ποινή τους μετατράπηκε σε ισόβια κάθειρξη. Τα νέα αυτά τα έλαβαν ως προσβολή. Στις 23 Ιουλίου, με την χαραυγή, η Fumi Kaneko αυτοκτόνησε στο κελί της, αφήνοντας το γραπτό της “Σκέψεις από την Φυλακή”. Ο σύντροφος Kiu Shau-Kan καταδικάστηκε σε 3 χρόνια φυλάκιση.

Και εδώ ας γράψω τον σύντομο επίλογο μου. Τα δάκρυα μου έχουν στεγνώσει. Η οργή και η θλίψη είναι ριζωμένες βαθιά στην καρδιά μου, και αν ακόμα είμαι νέος και άπειρος στον αγώνα, η συνείδησή μου μου λέει να ελπίζω σε ένα καλύτερο μέλλον. Πιστεύω ακλόνητα πως όσο υπάρχουν άνθρωποι που ξέρουν πως να πεθαίνουν για το ιδανικό της Αναρχίας, η Αναρχία θα αποτελεί την ζωντανή ελπίδα της Ανθρωπότητας. Οι Ιάπωνες σύντροφοί μας έχουν δίκιο όταν λένε: “Πολλοί σύντροφοι και συντρόφισσες έχουν πέσει στον αγώνα. Θα προχωρήσουμε πάνω από τα σώματά τους, μέχρι τη νίκη! Εμπρός!

Li Pei-Kan (a/k/a Li Yaotang, a/k/a Ba Jin – Σημειώσεις του Μεταφραστή)

Μεταφράστηκε τον Ιούλη του 2013 από την ισπανική μετάφραση του Jose Antonio Gutierrez D. (Απρίλιος 2011), “El movimiento anarquista en Japon: Los martires de Tokio” :

<http://anarkismo.net/article/19366>

[Κάποια από τα Ιαπωνικά ονόματα που εμφανίζονται στην Ισπανική μετάφραση έχουν αλλάξει έτσι ώστε να ταιριάζουν με την κοινή αγγλική προφορά, ενώ οι ταυτότητες των προσώπων με ερωτηματικό μπορούν να εξακριβωθούν και να τεκμηριωθούν μέσα από μια πρόχειρη αναζήτηση στο διαδίκτυο – Σημείωση του Άγγλου μεταφραστή.]

πηγή μετάφρασης: <http://libcom.org/history/anarchist-movement-japan-martyrs-tokyo-li-peikan-aka-li-yaotang-aka-ba-jin>

